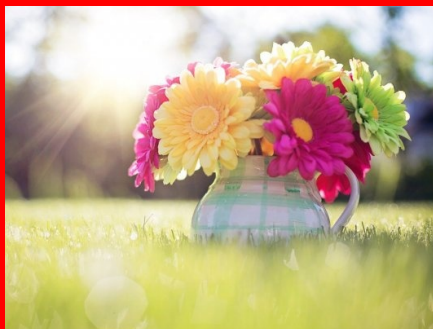

„Az Úr közel!”

Magyarországi Egyházak
Ökumenikus Tanácsának
Szövetsége

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSA
MISSZIÓI ÉS EVANGELIZÁCIÓS BIZOTTSÁGÁNAK HÍRLEVELE

2020. június

A MEÖT közelgő eseményei:

- Június 8. hétfő 00.00: Elnökségi ülés (MEÖT székház)
- Június 16. kedd 15.00: Október a Reformáció Hónapja Bizottsági ülés (MEÖT székház)
- Június 18. csütörtök 13.00: Női bizottsági ülés (MEÖT székház)

Lesz még egyszer ünnep a világon
„Lesz még egyszer ünnep a világon!”
Zengsz óh költő és visszhangzik szavad.
Lesz virág a fán, gyümölcs az ágon,
S nép, erényben boldog és szabad.
Most nem az, nem! Élven is halottan,
Bűn fertőjében teng-leng itt a nép.
Az Istentől sújtva elhagyottan,
Mert elhagyta áldó Istenét.

Pattanjon fel sírok lomha zárja,
Ti próféták, ne aludjatok!
Míg hajnal jó a vak éjszakára,
Hadd harsogjon bátor ajkatok.
Szár az csontok szerteszét hevernek,

Álljatok meg e csontok felett,
Ha ti szóltok, mind életre kelnek.
S Lelket lelnek ők halál helyett.

Telve hittel s lélektől felkenve,
Keljetek fel, szent apostolok!
Ha megoldódik buzgalom tűz nyelve,
Millió szív, újra égni fog.
Égni forrón és lángolni hűen,
Uram, a Te szent oltáridért,
És nem csügged el kicsinyhitűen,
Ha kemény harc próbál és kísért.

Jöjj Magad, jöjj, s alkoss új világot,
Óh, te tövis-koronás Király!
Áldott a szív, sírjáiglan áldott.

Hol jó lelked hű szállást talál.
Te mosod meg tiszta hófehérre
Bűn szennyétől a szegény szívet.
Tévelygőnek Te mutatsz az égbe,
S meggyógyítod, ki Hozzád siet.

Jöjj, Óh Jézus! Porba hullva kérünk!
Jöjj s gyógyíts, mert a világ beteg;
Hogyha nem Te vagy a mi vezérünk,
Elfogy a hit és a szeretet.
Elfogy minden: áldás, üdv, béke,
Síron innen és túl a síron.
Óh, ihless meg, szent idők emléke
S ülj pünkösdtől, óh, hívő Sion.

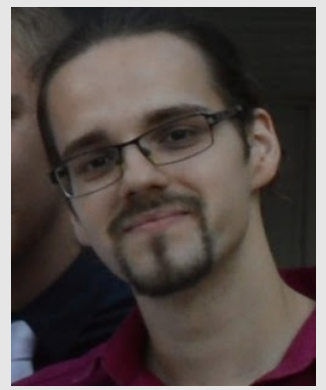
Sántha Károly

Hírlevelünkbe a június havi áhítatokat

Szilágyi Gergely

egyházközségi munkatárs

írta

Még márciusban fogant bennem néhány csapongó gondolat, adja Isten, hogy valahol valakinek valami módon haszna lehessen belőle, vagy ha nem, legalább ne ártsak vele.

Március 15. idén vasárnapra esett, még el tudtunk menni templomba, de már érezhető volt a járvány előszele, arról beszéltünk mit kell tennünk majd, hogy elkerülhessük a fertőzést, közben már sejtettük, hogy talán egyáltalán nem is fogunk tudni templomba járni egy ideig. Sőt nem csak templomba, de találkozni sem fogunk tudni egymással, ezért akkor ott páran a nap nagy részét együtt töltöttük. Mint tanulmányaim miatt a járványokat és az azokat kísérő jelenségeket jobban ismerőt faggattak, vajon meg fognak-e halni az idős rokonok, drágábbak lesznek-e a gyógyszerek, megmarad-e a munkahely, érdekes-e élelmiszert felhalmozni, és a szomszédság szeme láttára élezni a nagy kést.

A nemzeti ünnep valahogy teljesen elveszett ebben a légkörben, aznap szinte végig *Budapest* belvárosában voltam, igen forgalmas részeken, de csak három kokárdát láttam összesen, az egyik az enyém volt. Engem ez sokkal jobban elkésérített, mint járvány.

Azt hiszem, ez az a dátum, az esemény, amihez igazán visszanyúlhatunk, nem csoda, hogy díjak, közterek, alapítványok, utcák és még sok minden a forradalom körüli alakokról van elnevezve, a szélsőségeket nem számítva, magában hordozza a teljes magyarságot. Ez a mi forradalmunk, ami nem falta fel a gyermekeit, nem termelte ki a jakobinus diktatúrát, nem olyan, mint a párizsi, a miénk jobb, a miénk tökéletes volt. Azt szokták mondani: „szép idők, amikor még a három nagy eszmei irányzat megfért egymás mellett”. Szerintem nem megfért, hanem egyetlen volt. „Haza és haladás” és valóban, nem eltűrték egymást liberálisok, jobboldaliak és baloldaliak, hanem egymás motorjai voltak. A ma baloldalinak tartott szociális érzékenység és egyenlőség eszmény azért érvényesülhetett, mert a ma jobboldalinak tartott hazafiasság is érvényesült, és ez azért tudott érvényesülni, és célokat elérni mert az előbbiekre is megfogalmazott igényeket, mindez elválaszthatatlanul összefonódva a liberális eszmeiséggel. Természetesen ez csak az én meglátásom, még ha a tapasztalataim alapján a hozzám hasonló laikustól a témát kutató történészig széles körben így gondolják mások is.

1848 a ritka igazán sikeres forradalmak egyike, még ha rövid életű is volt. Máskor azt látjuk a történelemben, hogy a később egyébként sikeresnek ítélt forradalmak is véres vajúdáson keresztül juttatták az adott társadalmat egy olyan helyzetbe, ahonnan később már szeretnek hivatkozni rájuk.

Azt is látjuk, hogy néha jogos igények mentén induló forradalmakból lesznek a legborzalmasabb diktatúrák. Láttuk a XX. században azt is, hogy amikor a forradalom eszméit nem lehetett az embereken megvalósítani, nem az eszmét, hanem az embereket próbálták, ha kell erőszakkal is, átformálni.

Előjön gyakran, hogy egy jobb világ építéséhez talán nem is radikális változásra van szükség — méghozzá azonnal —,

hanem valahogy az embereket kellene megváltoztatni, a gondolkodásukat a világszemléletüket, az önzésüket. Sikerült ez valaha valakinek? Sikerült valakinek belebújnia az emberek fejébe, és ott forradalmat csinálni?

Azt hiszem igen, de ez a forradalmár nem volt hadvezér, nem kísérte sereg a diadalba, sőt azzal aratott győzelmet, hogy a dicsőségét elhagyta. Mintegy kétezer éve kivégeztek Jeruzsálemben egy embert, akit ma talán csak vándortanítónak vélnénk vagy a sokadik filozófusnak, de mégis egy olyan forradalmat indított el, amely minden más forradalmat megalapozott.

Honnan származik a gondolat, hogy az emberiség egy egyetemes egész és mindenki alapvetően egyenlő? Azt hiszem onnan, hogy „*Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő*”, vagy talán már onnan, hogy Isten az embert a saját képmására teremtette férfinak és nőnek, tehát a kor és a hely eszméivel ellentétben, nem csak a nemesség és a királyok az istenségek képmásai, hanem minden ember, férfiak is nők is az Isten képmása. Erre való tekintettel prédikáltak már bőven a felvilágosodás előtt a keresztények olyan dolgokat, amiket ma szabadságként, egyenlőségként és testvériességgként szoktunk emlegetni. Ezért háborodott fel a korát olyan nagyon megelőzve Aranyászú János a rabszolgaságon, a szegénységen, az elnyomáson.

Vagy gondoljunk a *Bibliából a Filemon levélre*, Filemon szökött rabszolgájára Onézimoszra, aki a szökött rabszolga fájdalmasságáról híres kivégzésétől rettegte azt hallotta, hogy Isten emberré lett és önként menett abba a halálba, ami elől ő menekülni igyekszik. Miért kapott helyet ez az első ránézésre csupán csak az adott személyekhez szóló magánlevél a Bibliában, ha nem azért, mert az apostol, talán nem is tudatosan, de már akkor meghirdette azt az embereszményt, ami ma szinte minden társadalom, minden alkotmány alappillére. A kereszténység nem indított fegyveres forradalmat a rabszolgaság ellen, a nemek közötti egyenlőtlenségek ellen, az egyenlőtlen társadalmi berendezkedés ellen, de forradalmat indított a szívekben, valóban, magát az embert forradalmasította. Manapság már szinte mindenki a kereszténység eszméi mentén alkotja a jóról és rosszról való véleményét. A látszólag egymástól olyan távol álló vélemények mögött is meglepő értékazonosságot találunk, ha mélyebbre megyünk. A harcias ateistának amikor kritizálja a téged kereszténységed miatt, be kell lásd sokszor igaza van, ha a saját hited mentén kritizál, valójában maga sem tudja, de azért csalódott a keresztényekben, mert annyira megragadta a szívét a kereszténység.

Párizsban kezdődött volna a forradalom, ahogy Petőfi írta? Nem, azt hiszem nem, már sokkal korábban elkezdődött, Krisztusban kezdődött el, és mindez hozzá tér vissza, Krisztus maga minden forradalom, és minden forradalmi eszme, maga szabadság, maga az igazság, maga a szeretet, maga a szolidaritás, a győztes forradalom, aki forradalmasította az embert, és nem erőszakkal, hacsak nem a rajta elkövetett erőszakkal, micsoda alázat ez mégis micsoda dicsőség. Ha Krisztus csupán egy irodalmi karakter volna még akkor is valószínűbb lenne, mint bármelyikünk, hiszen már ott van minden fejben, minden erkölcsben, minden törvényben.

Mit mondhatunk tehát? Szemeteket Párizsra vessétek? Esetleg: vessétek a szemeteket ti zsarnokok Párizsra és rettegetek! Mi inkább azt mondjuk, vessük szemünket a keresztre, és reménykedjünk!

Kedves Testvéreink!

Havi hírlevelünkbe, amely számos felekezet gyülekezeteibe, gyülekezeti tagságának körébe jut el elektronikus úton, szeretettel várjuk ökumenikus tárgyú híreiket, beszámolóikat!

Egyúttal felhívjuk kedves figyelmüket, hogy a hírlevél e-mailben továbbküldhető, illetve, ha van olyan ismerősük, aki havonta szeretné megkapni a hírlevelet, akkor a MEÖT e-mail címére (oikumene@meot.hu) küldött levélben adják meg az e-mail címet, és a következő hónaptól eljuttatjuk a hírlevelünket!

Testvéri szeretettel: „Az Úr közel!” hírlevél szerkesztői